

Aleksis K.

Lentoon lähdössä

Viime aikoina on käyty keskustelua siitä, pitäisikö Koillis-Lappiin perustaa lentomäki, josta voisi hypätä vaikka kolmesataa metriä. Syyt ovat lähinnä työllisyyspoliittisia. Mäen kannattajat sanovat, että moinen mäki pitää perustaa, koska sen avulla saadaan töitä niille, joille ei muuten saada. Vastustajat puolestaan epäilevät, että töitä ei tule tarpeeksi, koska lentomäkeä käytetään vain kerran vuodessa, jos tuuli sattuu puhaltamaan otollisesta suunnasta.

Tässä asiassa on siis kaksi puolta, kuten asioissa yleensäkin. Lentomäkiä on maailmalla rakennettu mitä omituisimpiin paikkoihin, kuten Taublitziin, Planicaan ja Kulmiin. Tuollaisista paikkakunnista ei kukaan tietäisi mitään ilman lentomäkiä, mutta kun sellaiset on rakennettu, niistä kohutaan maailmanlaajuisesti. Julkisuudella on epäilemättä vaikutusta myös kaupallisesti: varmasti monet asiakkaat kyselevät lähikaupoistaan, mahtaako myynnissä olla vaikkapa Taublitzin makkaraa tai Planican maksalaatikkoa. Ja jos eteen tulee valintatilanne, jossa vaihtoehtoina ovat Kulmin kuivaliha ja Parman kinkku, ainakin mäkihyppyn ystävien vaaka kallistuu kuivalihan puolelle.

Mikseivät samat markkinatalouden lait pelaisi myös Koillis-Lapissa. Pelkosenniemen perunoista ja Sallan silleistä voisi tulla lentomäen ansiosta maailmankuuluja, puhumattakaan Savukosken selluloosasta. Jopa suomalaisen on pakko myöntää, että tuollaisista menestystuotteista ei ole tähän mennessä kuultukaan, koska lentomäkeä ei ole.

Kriitikot ehkä kyselevät, eikö tavallinen hyppymäki riittäisi. Ei riittäisi, sillä tavallisia mäkiä on jo joka nyppylällä, eikä uusi herättäisi riittävää kiinnostusta. Sitä paitsi tiedetään, että metsätalouden rakenneuutoksen takia Lapissa on jäänyt työttömiksi nimenomaan lentojätkeä sekä niin sanottuja mäkipuuroja eli savotoilla kiehnäviä naisihmisiä. Heidän sijoittamisensa tavallisiksi mäenlaskutöiläisiksi olisi tuhlauksia, sillä heistä tulisi erinomaisia lentomäkimiehiä ja lentomäkipuuroja varsin vähällä jatkokoulutuksella.

Tällä tavalla mäelle saataisiin muutakin käyttöä kuin pelkästään yhdet kisat. Luultavasti huimapäisimmät jätkeä hyppisivät mäestä kesälläkin, tai ainakin kertoilisivat turisteille hurjia juttuja esimerkiksi siitä, kun Nätti-Jussi kerran loikkasi lentomäestä silmänkantamattomiin eikä ole sen jälkeen palannut, vaikka toinen suksi oli jalassa etuperin ja toinen takaperin ja vielä ilman kypärää, koska oli kirves päässä pystyssä.

Suunnitelman ongelmiin kuuluu kieltämättä se, kannattaako Suomeen kouluttaa lisää mäenlaskijoita. Tarvitsemmeko todella lisää mattinykäsiä? Mihin heidät aikanaan loppusijoitetaan? Tietysti lääninmäenlaskijoiksi mahtuu muutamia, mutta aika vähän nykyisin, kun läänien määrää on vähennetty. Sitä paitsi esimerkiksi Etelä-Suomen lääninlentomäenlaskijalla olisi kohtuuttoman pitkät työmatkat, jos maan ainoa työpaikka sijaitsisi Koillis-Lapissa.

Taitaa siis olla viisainta, että asiaa vielä harkitaan vaikkapa seuraavat puoli vuosisataa. Eiköhän siinä ajassa päästä ratkaisuun lentomäestä, kuten päästiin Vuotoksen altaastakin.